

РЕШЕНИЕ

№ 919

гр. София, 13.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 06.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **11825** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на В. Е. Д. с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] представлявана от адв. И. С. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3296/14.11.2023г., издадена от мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ в СДВР – В. Д., с която на основание [чл. 171, ал.1, т. 1, б. „б“ от ЗДвП](#) по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от осемнадесет месеца, като в тази връзка е отнето свидетелството за управление на МПС.

Жалбоподателят твърди, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като е издадена в нарушение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. В съдебно заседание се прави възражение и за нищожност на заповедта. Претендират се направените разноски.

Ответникът – младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ - СДВР В. Д. в съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Въз основа на събраните по делото доказателства, съдът приема от фактическа страна следното:

Със заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3296/14.11.2023г., издадена от мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ в СДВР В. Д., на основание чл. 171, ал.1, т. 1, б. „б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от осемнадесет месеца. Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че срещу субектът на ПАМ е съставен АУАН № 1041708 от 14.11.2023г. за това, че при извършена проверка от контролните органи по повод установено управление на МПС в [населено място], жалбоподателят отказва да му бъде извършена проверка с тест за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за химико-токсикологично изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Със заповед № 513з - 6400 от 07.07.2023г. директорът на СДВР е възложил на определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл. 171, ал.1, т. 1, т. 2, т. 2а от Закона за движението по пътищата, сред които е и полицейските органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция“. По отношение издателя на заповедта, по делото са представени доказателства, че същият е лице на длъжност младши автоконтрольор в сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР. Други доказателства във връзка с компетентността на издателя на акта не са представени. Конкретно, не е представена заповедта, изходяща от министъра на вътрешните работи, издадена на основание чл. 165 от ЗДвП за процесния период. Съдът е дал изрични указания на ответника в тази връзка с нарочно съобщение, но те не са били изпълнени.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Производството по делото е допустимо, доколкото жалбата е подадена в срок от надлежна страна срещу подлежащ на оспорване административен акт.

При преценка на законосъобразността на оспорения акт съдът приема, че същият е нищожен, като основанията за този извод са следните:

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДВП принудителните административно мерки по чл. 171, ал.1, т.1 от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. По делото не е представена заповедта на министъра на вътрешните работи по чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата, от която директорът на СДВР да черпи правомощия за издаване на заповед № 513з - 6400 от 07.07.2023г. Доказателствената тежест за установяване на това обстоятелство – наличието на заповед, от която директорът на СДВР да черпи основания за издаване на заповед № 513з - 6400 от 07.07.2023г., е била за ответника, на когото съдът е дал изрични указания в тази насока. В резултат на процесуалната пасивност на ответника, която трудно може да бъде обяснена, това обстоятелство по делото е останало недоказано, респ. не е доказана компетентността на издателя на акта. Издадената от некомпетентен орган заповед е нищожна и съдът следва да прогласи нейната нищожност без да е необходимо да обсъжда останалите твърдени пороци на заповедта. С оглед изхода на делото следва да се постави на обсъждане претенцията за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя. По делото са представени доказателства за платени 10лв. за държавна такса за образуване на производството и за платен адвокатски хонорар в размер на 720лв. На основание чл. 143, ал.1 от АПК СДВР следва да плати на жалбоподателя разноските по делото.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, III отделение, 15 състав,

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3296/14.11.2023г., издадена от мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ в СДВР – В. Д., с която на основание чл. 171, ал.1, т. 1, б. „б“ от

ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от осемнадесет месеца.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на В. Е. Д. с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] разносните по делото в размер на 730лв., от които 10лв. за държавна такса и 720лв. за адвокатски хонорар.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: